

Sygn. akt II K 398/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020r.

sprawy **D. W.** syna J. i K. z domu P., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 lutego 2019r. w P. woj. (...) znajdując w stanie nietrzeźwości wynoszącym według kolejnych badań 0,75 mg/l, oraz 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd marki A. (...) o nr rej. (...)

tj. o przestępstwo z art. 178a§1k.k.

I. oskarżonego **D. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięciu tysięcy) złotych;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i zwalnia go od zwrotu poniesionych wydatków.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 398/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może			

<p>ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1</p>	<p>D. W.</p>	<p>w dniu 9 lutego 2019r. w P. woj. (...) znajdując w stanie nietrzeźwości wynoszącym według kolejnych badań 0,75 mg/l, oraz 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) tj. o przestępstwo z art. 178a§1k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Oskarżony w dniu 9 lutego 2019r. w P. woj. (...) znajdując</p>	<p>Częściowe wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>120v-121,28-29</p>	

w stanie nietrzeźwości wnoszącym według kolejnych badań 0,75 mg/l, oraz 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd marki A. (...) o nr rej. (...).			
Częściowe zeznania K. W.	121V-122,92-93		
Zeznania świadka M. B.	122,9-10		
Protokół badania stanu trzeźwości	4		
Świadectwo wzorcowania	5		
Protokół oględzin wjazdu na parking	56-57		
Protokół oględzin nagrania	65-66		
Dokumentacja fotograficzna	58-61		
Szkic	62		
Nagranie CD	46		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. W.	w dniu 9 lutego 2019r. w P. woj. (...) znajdując w stanie nietrzeźwości wnoszącym według	

		<p>kolejnych badań 0,75 mg/l, oraz 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd marki A. (...) o nr rej. (...)</p> <p>tj. o przestępstwo z art. 178a§1k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód		
Twierdzenie oskarżonego, iż nie prowadził w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym.	Wyjaśnienia oskarżonego	120v-121,18-19	
Zeznania K. W.	121v-122,92-93		
Ocena Dowodów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	Zeznania M. B.	<p>W ustalonym stanie faktycznym, stwierdzić trzeba, że samo popełnienie czynu przez oskarżonego polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości nie może budzić wątpliwości, albowiem wynika to z sposób ewidentny z zeznań świadka M. B., który opisał okoliczności popełnienia tego czynu przez oskarżonego. Zeznania te</p>	

		<p>były rzeczowe i logiczne a biorąc pod uwagę, iż świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, to nie miał żadnego powodu aby fakty przedstawiać niezgodnie z rzeczywistością. Zresztą z samych wyjaśnień oskarżonego wynika fakt popełnienie przez niego czynu z art. 178a § 1 k.k. Podał, iż przestawił samochód na parkingu pod hotelem, a zatem już to dowodzi, iż oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Nie może budzić wątpliwości, iż oskarżony na widok policji zrezygnował z wyjazdu z parkingu i udania się w dalszą drogę, co też wynika wprost z zeznań świadka M. B..</p>	
1	<p>Protokoły: protokół badania stanu trzeźwości, protokół oględzin, świadectwo wzorcowania, dokumentacja fotograficzna.</p>	<p>Sąd w całej rozciągłości uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie treści wypływające ze zgromadzonych dokumentów. Całość dokumentacji, jaka została zebrana w sprawie, nie była kwestionowana, sporządzona przez uprawnione osoby, działające w ramach przysługujących im kompetencji, dawała podstawę, do przyjęcia jej, za miarodajną, w procesie ustalania stanu faktycznego.</p>	

1	Zeznania K. W.	Oceniając zeznania świadka stwierdzić należy, iż na prawdziwe polegały jej zeznania jedynie w części, a mianowicie, iż jej mąż przedstawiał samochód na parkingu. Tylko, że świadek potwierdziła taką wersję, tylko z tego powodu, iż w jej ocenie takie zachowanie oskarżonego nie jest przestępstwem, skoro to było na parkingu, podobnie zresztą jak twierdził to sam oskarżony.	
1	Wyjaśnienia oskarżonego	Sąd ocenił jako wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego tylko części, w której twierdził, iż przedstawiał samochód na parkingu, bowiem wynika to także z innych dowodów. Przy czym nie może budzić wątpliwości, iż takie zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu przestępstwa.	
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1	Wyjaśnienia oskarżonego	Jako niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego	

		<p>mu czynu polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, bowiem przeczy temu zebrany materiał dowodowy, z którego to wynikają zupełnie odmienne wnioski, zresztą taki wniosek można wyprowadzić z wyjaśnień oskarżonego i jego żony, którzy z niewiadomości potwierdzali fakt kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości twierdząc, iż oskarżony przestawił samochód na parkingu.</p>	
1	Zeznania K. W.	<p>Zeznania świadka Sąd ocenił jako niewiarygodne w części w jakiej twierdziła, iż jej mąż nie kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości gdyż przeczy temu materiał dowodowy, będący podstawą ustaleń faktycznych, także z jej zeznań można wyciągnąć wniosek, iż jej mąż dopuścił się tego przestępstwa. Świadek jako żona oskarżonego miała powody aby ukrywać fakty dające podstawę do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.</p>	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	D. W.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Mając na uwadze analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została w pełni udowodniona. Oskarżony D. W. w chwili popełnienia przestępstwa był osobą pełnoletnią i brak jest podstaw do uznania, iż w niniejszej sprawie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Oskarżony jest zatem osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie oskarżonemu winy. Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z			

normami prawa karnego normy te naruszył wypełniając znamiona przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k. Art. 178a § 1 k.k. stanowi, że kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Czynność sprawca przestępstwa zarzucanego oskarżonemu polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości.

Przeanalizowania zatem wymaga, co oznaczają sformułowania „pojazd mechaniczny”, „prowadzenie pojazdu mechanicznego”, „prowadzący pojazd mechaniczny”, „ruch lądowy” oraz „stan nietrzeźwości”. Dopiero bowiem wypełnienie przez oskarżonego wszystkich znamion przestępstwa decydować może o uznaniu go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Pojazdem mechaniczny w ruchu lądowym uznać należy każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym

w nim silnikiem, jak również maszynę samobieżną i motorower (uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33; wyrok SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198; uchwała SN z dnia 12 maja 1993 r., I KZP 9/93, OSNKW 1993, nr 5-6, poz. 27).

Pojęcie „prowadzenie pojazdu” było przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego oraz rozważań przedstawicieli doktryny. Dla potrzeb niniejszej sprawy przyjąć należy, iż pojęcie „prowadzenie pojazdu” oznacza wprowadzenie go w ruch oraz nadanie mu kierunku jazdy. (por. R. A. Stefański, Glosa do wyroku SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198). Natomiast „osobą prowadzącą pojazd mechaniczny” jest taka osoba, która spełnia jakąkolwiek czynność związaną bezpośrednio z ruchem danego pojazdu. Będzie nim więc z pewnością kierowca.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż oskarżony był osobą prowadzącą pojazd. Jako kierowca spełniał bowiem czynności związane bezpośrednio z ruchem samochodu,

wprawił go w ruch i nadawał mu kierunek jazdy.

Odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. podlega tylko ten, kto prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości w ruchu, między innymi, lądowym. Powyższe oznacza, że przestępstwo to może być popełnione tylko w miejscu, gdzie odbywa się ruch. Ruchem lądowym jest zarówno ruch drogowy, jak i kolejowy, jednak w niniejszej sprawie należy rozważyć pojęcie ruchu lądowego zawężonego do ruchu drogowego. Przy czym chodzi tu nie o ruch w sensie fizycznym, czyli zmianę położenia przedmiotu materialnego w stosunku do innych punktów, lecz o ruch w znaczeniu prawnym, a więc taki w którym obowiązują określone reguły poruszania się. Nie może budzić wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – drogowym, albowiem poruszał po parkingu pod hotelem w P., tam gdzie odbywa się ruch drogowy.

Pojęcie stanu nietrzeźwości zostało zdefiniowane w Kodeksie karnym, w art. 115 § 16. W rozumieniu kodeksu karnego stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi

przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dcm³ wdychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W art. 115 § 16 k.k. zawarto definicję legalną stanu nietrzeźwości. Opiera się ona na dwóch alternatywnie ujętych i równoważnych kryteriach, a mianowicie zawartości alkoholu we krwi i w wydychanym powietrzu. Analogiczną definicją posługuje się ustawa z 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 487 ze zm.), która w art. 46 ust. 3 stanowi: "Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: 1) stężenia we krwi powyżej 0,5‰ alkoholu albo 2) obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³". Dla przyjęcia stanu nietrzeźwości konieczne jest, aby zawartość alkoholu przekraczała – we krwi 0,5‰, zaś w 1 dm³ wydychanego powietrza 0,25 mg. Ponadto stanem nietrzeźwości jest stan, w którym zawartość alkoholu we krwi lub w wydychanym

powietrzu nie przekracza wskazanych wartości, lecz prowadzi do stężenia je przekraczającego. W praktyce stan nietrzeźwości ustala się najczęściej za pomocą urządzeń elektronicznych, dokonujących pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu (np. A., A.). Wynika to z nieskomplikowanego sposobu ich obsługi i możliwości szybkiego uzyskania wyniku. Stan nietrzeźwości ustalany jest również poprzez analizę chemiczną krwi. Konieczne jest zwrócenie uwagi na rozp. Ministra Zdrowia z 11.12.2015 r. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz.U. z 2015 r. poz. 2153), wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 47 ust. 2 AlkU. Określa ono warunki i sposób dokonywania badań koniecznych do ustalenia zawartości alkoholu w organizmie m.in. osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub wykroczenia po spożyciu alkoholu (§ 1). Badania te obejmują analizę wydychanego powietrza lub krwi (§ 2 ust. 1). Warto przy tym zauważyć, że – zgodnie z § 2 ust. 2 tego rozp. – badanie wydychanego powietrza przeprowadza się przed badaniem krwi, jeżeli stan osoby badanej na to pozwala. Rozporządzenie

wskazuje m.in. na metody przeprowadzania badań wydychanego powietrza i krwi.

Należy stwierdzić, iż nie ma wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazdem mechaniczny w stanie nietrzeźwości, albowiem w wydychanym przez niego powietrzu znajdowało się 0,75 mg/l, 0,71 mg/l alkoholu, czyli powyżej określonej w art. 115 § 16 k.k. normy. Nic nie wskazuje, iż oskarżony bezpośrednio po badaniu kwestionował wyniki powyższego badania, czy też żądał badania krwi bezpośrednio po poddaniu go badaniom na oznaczenie ilości alkoholu w wydychanym powietrzu, czy też żądał ponownego badania wydychanego powietrza bądź zgłaszał uwagi co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika. (por. protokół z przebiegu badania... k. 4) dlatego ma podstaw do kwestionowania przeprowadzonych badań oraz jego wyników.

Przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. można popełnić z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. W ocenie Sądu oskarżony działał właśnie umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Z dowodów przeprowadzonych w toku dochodzenia i przed sądem wynika, że spożywał on alkohol przed

rozpoczęciem kierowania pojazdem mechanicznym. Z uwagi na to oskarżony musiał wiedzieć w momencie rozpoczynania jazdy, że znajduje się pod wpływem alkoholu. Przyjąć zatem należy, że oskarżony miał pełną świadomość tego, że znajduje się pod wpływem alkoholu w stanie nietrzeźwości, a prowadząc pojazd mechaniczny w tym stanie popełnia przestępstwo. Miał on również obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem. Pomimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu. Chciał on tym samym złamać obowiązujące przepisy prawa.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i uznał go za winnego dokonania przypisanego mu czynu.

#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Kary, Środki Karne, Przepadek, Środki Kompensacyjne i Środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. W.	I-II	Za czyn z art. 178a § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. na okres próby wynoszący 2 lata.	Przechodząc do omówienia wymiaru kary Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 i 53 § 1 i 2 k.k., uznał, że adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy będzie kara 4 miesięcy pozbawienia wolności. Jako okoliczności obciążające sprawcę Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu

przejawiający się w tym, iż swoim działaniem oskarżony wystąpił przeciwko innym użytkownikom dróg, tak kierowcom, jak i pieszym.

Sąd wziął również pod uwagę nagminność tego typu przestępstw popełnianych na terenie kognicji tutejszego Sądu, co uzasadnia ostrzejszą reakcję karną w celu zmniejszenia ilości tego typu przestępstw.

W ocenie Sądu, co do osoby oskarżonego istnieje co do niego pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca na zastosowanie w stosunku do niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Dlatego też kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata. Oskarżony wcześniej nie był karany, zatem roczny okres próby w ocenie Sądu będzie adekwatnym czasem do ukształtowania w oskarżonym postawy poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w ocenie Sądu będzie wystarczająca

			dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa.
D. W.	III	Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek kary zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.	<p>Zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu stanowił, iż w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (a takim jest bez wątpienia przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.) Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości.</p> <p>W orzecznictwie Sądu Najwyższego określone zostały przesłanki, jakimi kierować winien się Sąd określając zakres oraz czas trwania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Należy tu brać pod uwagę stopień zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do niego doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także</p>

rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie także cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania przez niego alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy wypadku. Im większe jest to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ratio legis orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmożenia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, a nadto przekonania wszystkich

uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8-9, poz. 108).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat będzie w niniejszej sprawie wystarczające. Analizując zachowanie oskarżonego stwierdzić należy, że zlekceważył on normy prawne mające zapewnić bezpieczeństwo wszystkim uczestnikom ruchu drogowego. Jednakże oskarżony nie był wcześniej karany, ma pozytywną prognozę kryminologiczną, co pozwala jednak w konsekwencji sądzić, że jego postawa ulegnie zmianie. Konieczne jest zatem pozbawienie oskarżonego możliwości prowadzenia pojazdów, a w ocenie Sądu okres 3 lat będzie wystarczający do zmiany postawy oskarżonego i zapewnienie, że po upływie tego okresu oskarżony nie będzie już stanowił zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego.

D. W.	IV	<p>Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych.</p>	<p>Stosownie do treści art. 43a § 2 k.k., w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych. Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, Sąd orzekł powyższe świadczenie w minimalnej wysokości.</p>
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>W ocenie Sądu tak ukształtowana kara oraz środki karne powinny</p>			

<p>odnieść właściwy skutek tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. W zakresie prewencji indywidualnej tak orzeczona kara oraz środki karne winny skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa, zaś w zakresie prewencji ogólnej uświadomi społeczeństwu, iż popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. wiąże się z surową reakcją karną.</p>		
<p>Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V</p>	<p>Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia art. 627 k.p.k. w zakresie rozstrzygnięcia o opłacie od kary, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zakresie rozstrzygnięcia o wydatkach.</p>	
<p>Podpis</p>		